

''Rakikoomillista''

Panu

Onneksi olkoon, Oulun kaupunki, kun saitte tasavaltamme ensimmäisen ''Pyöräilykunta''-tunnuksen (näin se sanomalehdessä kirjoitettiin)! Teiittelen Teitä, kun Te olette niin suuri ja suosittu. Ja teiittelisin kai muutenkin, nykyajasta huolimatta, kun olen n. 310 vuotta nuorempi.

Lehtensä huolimattomasti lukeneille muistutettakoon mieleen, että Oulun valitsi ja nimesi valtakunnallinen **Suomi pyöräilee**-kampanjatoimikunta sillä perusteella, että Oulua pidetään edelläkävijänä pyöräilyedellytysten ja pyöräilyturvallisuuden hyväksi tehdyssä työssä. Yms.

Valitettavasti en ole nähnyt, minkälainen tämä tunnus on, joten jää arvaamisen varaan kiinnitetäänkö se Kaupungintalon seinässä olevaan Oulun vaakunaan vai ripustetaanko ehkä liikennesuunnitteluinsinööri **Mauri Myllylän**, Oulun ensimmäisen **Rotuvaarin**, rintapieleen. Häntä me kai pääsääntöisesti saamme pyöräteistämme kiittää, joskaan en ainakaan minä kiitä kaikista puistonhalkaisija-pyöräväylyistä jos en kaikista rotuvaarienkaan puolittamisista.

Mutta, mutta. . . äskeisestä pääsenkin asiaan.

Jos Oulun kaupungin ansaitseekin tunnustuksen, niin ylen pieni on se oululaisten joukko, joka moisen tunnustuksen ansaitsee. Olen oikeilla ja väärillä nimillä aina silloin tällöin purissut ja nurissut oululaistemme pyöräilytapoja vastaan. Surullinen

tosiasia on, että kurittomuus ja välinpitämättömyys koko ajan vain lisääntyy.

Vielä kymmenkunta vuotta sitten saattoi olla mielekästä yrittää neuvoa väärin ellei peräti pöljästi ajavaa pyöräilijää, jos kohta siitä silloinkin usein syntyi sanaharkka, mutta nyt ei enää ehtisi muuta tehdäkään. Oikerin ajava pyöräilijä alkaa olla jo harvinaisuus. Ukot ja akat, herrat ja narrit, nuoret ja lapset, kaikki rikkovat sekä sääntöjä että hyviä tapoja.

Varsinainen holtittomuus alkoi siitä kun ensimmäiset jalkakäytävät ja puistot halkaistiin polkupyöräilijöille. Siitä se villitys alkoi. Pyöräilijä saattoi ölvinä heittäytyä muka tietämättömäksi eli olla tiedostamatta, että hyvin tiesi ajavansa katukäytävällä, johon ei ollut merkitty pyöräkaistaa.

Sitten Oulu päätti yhdistää pyörätiet ja jalkakäytävät. Valkeat viivat jätettiin uusimatta, maalaamatta, joten vähitellen ne alkoivat häipyä silmistä. Sitten niistä on aktiivisestikin poistettu mm. vetämällä viivojen päälle asfalttia. Tuli uudet ohjeet. Näillä kevyen liikenteen väylillä piti ruveta liikkumaan siten, että kaikki kulkiijat vaeltakoot oikealla reunalla, pyöräilijät yhtä hyvin kuin jalankulkijatkin ja kaikki siltä väliltä.

Vaan ei mene oululaisten päihin, ei ylä eikä ala. . .

Tosiasiahan on, että päätös oli jalankulkijain osalta päätön. Vuosien varrella olimme vähitellen oppineet

kävelemään ajotielä tien vasenta reunaa, mikä on järkevimpä ohjeita, mitä liikenteessä koskaan on annettu. . . Nyt tuntuu luonnonvastaiselta, että jalankulkijan pitää kulkea kevyenliikenteenväylällä oikeaa reunaa, mutta maantiellä ja vastaavalla vasenta reunaa. Liian paljon yhtä pahaista pääparkaa varten!

Tajuttuani, muutamien törmäilyjen ja inttämisen jälkeen, että näin on kansaa käsketty, lainkuuliaisena kansalaisena tietysti alistuin. Sen jälkeen olen pyöräillessäni yleensä sitkeästi ajanut aina vain oikeammalle ja oikeammalle, kun vastaan kävellyt on kävellyt vasenta reunaa. Vastaantulija on silloin joutunut raviin tai pellolle. Kun olen neuvonut, niin. . . lukija arvaa kyllä!

Kun vastassa on sattunut olemaan rinne tai seinä, niin että vasemman laidan astuja ei ole päässyt enää sen enempiä vasemmalle oli vaikka kuinka oikeistolainen, olemme pysähtyneet silmikkäin. Olen aina ainakin **yrittänyt** puhutella sivistyneesti, mutta ilmeisesti harvoin olen onnistunut puuhaamaan vakuuttavasti.

Liikkumisessa kevyen liikenteen väylillä on viime aikoina tapahtunut melkoista edistymistä, mutta samanlaisesti häiriköt ja kaikenlaisiksi häikäilettömät (ja soitotaidottomat) lisääntyvät kuin lutikat ennenvanhaan.

Oulun hyvydessä on siis ''surkuhupaisia'' piirteitä.